

[Continuare din numărul trecut]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 16

JAMES CHALMERS

Încă de timpuriu, Scoția a dat lumii misionari harnici, devotați salvării păcătoșilor și neînfricați în fața greutăților și primejdiilor.

Un așa misionar a fost și James Chalmers. El s-a născut în anul 1841 la Adrishalg, Scoția.

În copilărie, el a auzit odată pe păstorul bisericii citind o scrisoare de la un misionar din Fiji, în care arăta puterea de transformare a Evangheliei asupra canibalilor și făcea apel la înrolarea de noi misionari.

Deși era copil, acea scrisoare a aprins în el dorința, ca atunci când va fi mare, să devină misionar.

La vârsta de 18 ani s-a predat Domnului. Când a terminat facultatea, a urmat o pregătire specială, ca să devină misionar. A depus cerere și a fost acceptat de Societatea Misionară Londoneză pentru insulele din Marea Sudului.

Atunci a început un studiu intensiv al limbii rarotonga.

S-a căsătorit în 1865, iar la două zile după căsătorie a fost ordonat.

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA

9 – 12

18 – 20

JOI

18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro

VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

În anul următor, soții Chalmers s-au imbarcat pe un vapor și spre sfârșitul anului 1866, au sosit la Sydney, în Australia.

În primăvara anului 1867, au sosit în Rarotonga, cea mai mare insulă din arhipelagul Cook.

Insula era locuită de canibali ce se închinau la diferite zeități.

Aici și-au început ei lucrarea de vestire a Evangheliei.

Au întâmpinat multe greutăți și opoziție din partea preoților-vrăjitori păgâni, dar prin bunătatea lui, fermitatea în lucrare și felul cum răbda toate necazurile a câștigat inima păgânilor.

[Continuarea în numărul următor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

**„Doamne Isuse, vino te rog
și în viața mea !”**

ANUL XII, NR. 559 I 26 IULIE 2026

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

- Editorial
- Lumini peste veacuri
- Cum pot fi mântuit ?
- James Chalmers

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul
pentru bunătatea Lui și pentru
minunile Lui față de fiii oamenilor !”
[PSALMUL 107 : 8]

Editorial. Dar Dumnezeu

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare ...”. (Efeseni 2 : 4)

S-a stabilit că profesiunea marinarilor și a pescarilor maritimi cer cele mai multe victime, după aceea profesiunea de miner. Viața zilnică a marinarilor și a minerilor seamănă cu viața soldaților în război.

Dar cunoștința de a fi zilnic înconjurat de primejdie, nu naște în toți oamenii hotărârea de a se pregăti serios pentru veșnicie.

Unii se împietresc față de primejdie, alții vor, în viața scurtă pe care azi încă o mai au, să savureze plăcerea păcatului și să uite de seriozitatea veșniciei.

Dar de aceea vorbește Dumnezeu inimilor prin multele primejdii, ca oamenii să caute și să găsească har. Cei mai mulți și înțeleg lucrul acesta.

Pentru o clipă mulți sunt zguduiți, mai ales atunci când moartea a trecut foarte tare pe lângă ei și i-a luat cu ea pe următorul.

Dar uităm repede ce I-am spus lui Dumnezeu în asemenea clipe grave; după puțin timp suntem iar la fel de ușuratici și superficiali ca înainte.

Mulți germani I-au promis lui Dumnezeu în războiul din 1870 / 71, înainte de bătălie sau pe când zăceau în spital răniți sau bolnavi, că vor începe o viață nouă. – Ce puțini s-au întors acasă într-adevăr ca oameni noi, ca adevărați ucenici ai lui Isus !

Câți marinari și pescari n-au cerut cu stăruință lui Dumnezeu îndurare și salvare în ceasul primejdiei ! Dumnezeu i-a susținut când nu mai era nimic de sperat ; El a ascultat rugăciunile și i-a dus pe uscat.

Dacă toți cei care au trăit lucrul acesta, ar umbla ca adevărați creștini spre onoarea lui Dumnezeu, atunci adepții lui Isus printre marinarii germani ar fi o putere mare ; înjurăturile și batjocurile ar trebui să amuțească.” (Luca 23 : 43) ...

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Un bărbat loial, care a fost aproape jumătate de secol predicator al Evangheliei în mare binecuvântare, povestește că în acest răstimp lung a apucat să vadă cum oameni grav bolnavi, convinși că acum vor muri, s-au arătat foarte dispuși a se căi, iar apoi, într-un mod foarte surprinzător s-au însănătoșit.

El spune : „Câți dintre ei, credeți, care au presupus că acela era patul lor de moarte, pe care au făcut pretinsa pocăință, câți dintre ei au demonstrat cu viața lor sinceritatea și autenticitatea pocăinței lor, când s-au făcut sănătoși împotriva așteptării ? Nici unul ! Nici unul !”

De aici putem învăța că inima omului este din fire rea și necredincioasă.

Într-adevăr, Dumnezeu lucrează în har și îndurare cu păcătosul nerecunoscător și împotrivor.

Dar care va fi partea unui asemenea om, care nesocotește harul experimentat ?

Dumnezeu să păzească pe oricine de lucrul acesta !

Este minunat să urmărești ceea ce face Dumnezeu în viața oamenilor, pentru a salva păcătoșii nerecunoscători.

Pavel spune, când vorbește despre lucrul acesta :

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare !”

R. H. era un miner tânăr din Siegerland, la inima căruia harul lui Dumnezeu a lucrat încă din copilărie.

El știa : **„așa cum sunt, nu pot sta înaintea lui Dumnezeu.”**

El nu era laș, și totuși avea o teamă mare față de ceea ce l-ar aștepta în veșnicie.

De aceea dorea a-și liniști conștiința, prin aceea că-L cinstea pe Dumnezeu cu evlavie exterioară – dar să

[Continuarea pe pagina 3]

se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință, nu voia.

Printre camarazii lui erau mulți creștini adevărați, care îi mărturiseau deplina mântuire în Isus, oferită pentru toți : **vino la Isus așa cum ești, adu-I toată vina ta, toată povara ta, ia har veșnic prin sângele lui Isus, viață veșnică ; astfel inima ta va găsi pace, iar tu, ca un copil al lui Dumnezeu, vei deveni fericit.**

Dar R. H. și-a refuzat camarazii.

El i-a numit trufași pentru că mărturiseau că erau siguri de harul lui Dumnezeu și mântuirea lor veșnică.

L-au lăsat în pace ; el a rămas pe vechea lui cale ; era prieten bun cu lumea, participa vesel la ceea ce oferea ea, dar pe lângă aceasta era evlavios pe cât mergea.

Apoi s-a întâmplat de mai multe ori, că în imediata lui apropiere, alți mineri erau accidentați – lucrul acesta provoca de fiecare dată o zguduitură puternică, dar el a rămas cum a fost.

Apoi, în 18 februarie 1887 a căzut pe el o stâncă grea, i-a rupt piciorul drept – dacă s-ar fi rostogolit mai departe, ar fi fost mort. „*Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc*”, astfel își zicea în lăuntrul lui și de multe ori a promis în acele zile să devină un alt om.

Dar pofta lumii și prietenia lumi îl țineau legat.

După nouă luni a putut să-și reia lucrul de miner și curând a fost dat uitării ceea ce a vorbit el cu Dumnezeu și Dumnezeu cu el.

Dar Dumnezeu nu l-a uitat. În 15 octombrie 1888 lucra într-o parte a minei, pe care minerii o numesc „bătrânul” ; aceasta este o parte exploatată a minei, umplută cu masă stâncoasă.

Această masă de roci trebuia prăvălită jos printr-un puț învecinat, dar

[Continuarea de pe pagina 2]

ele au început să se rostogolească, iar când R. H. a sărit înapoi din calea pericolului, a căzut brusc în puțul adânc cam de 30 de metri.

Mâna lui Dumnezeu a închis în urma lui deschizătura de sus a puțului, printr-un bloc mare de stâncă, altfel ar fi fost îngropat și zdrobit de stâncile care s-ar fi rostogolit după el.

R. H. avea pe atunci 30 de ani, era căsătorit și tată a trei copii – dar nu aceasta i-a umplut inima de durere, ci priveliștea fără nădejde asupra vieții pierdute din urma lui și asupra veșniciei serioase dinaintea lui.

El însuși povestește : „Ce moment a fost această cădere pentru mine ! Am căzut cu deplină cunoștință în jos, în puțul vertical.

Am strigat : „Sunt pierdut pe veci, o, Dumnezeule, îndură-Te de mine !”

Toată viața mea a trecut în acea clipă pe dinaintea mea.

Atunci, o lovitură îngrozitoare și am avut senzația ca și când aş avea înfipte în trup mii de cuțite. Respirația mi s-a oprit și așteptam moartea.

Camarazii care lucrau jos, în apropiere, au venit și m-au ridicat.

Am început să respir din nou. Brațul meu drept era fracturat ; și un deget al mâinii drepte, coloana vertebrală împinsă de la locul ei, mai multe răni mari la cap, printre ele una de doisprezece centimetri.

Dureri de nespus am suferit acolo, totuși, mulțumiri fie aduse Domnului, că El m-a condus așa.

În timpul zilelor următoare încă mai zăceam în teamă profundă și suferință asupra păcatelor mele, căci moartea îmi era aproape, vedeam judecata și veșnicia înaintea mea.

Dar apoi am putut să apuc harul prin credință.

Am văzut veșnic valabila lucrare săvârșită de Isus pe cruce și am găsit pace.

De atunci pot să trec prin lume ca un pelerin, călăuzit de mâna tare și credincioasă a lui Isus, în pace, cu inima fericită, în prețioasa nădejde să-L văd curând în slavă pe El, Mântuitorul meu și să-L laud veșnic împreună cu toți cei răscumparați.”

Acest om fusese chemat de multe ori, cu un an și jumătate înainte a fost profund zguduit în paza minunată și în încercarea gravă, dar s-a întors la vechea lui viață.

Totul părea să fi fost zadarnic pentru el, „*dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos - prin har sunteți mântuiți !*” (Efeseni 2 : 4 - 5)

Întoarcerea la Dumnezeu, mântuirea păcătosului este o lucrare minunată a harului lui Dumnezeu. Dumnezeu folosește pentru aceasta minunate călăuziri și înlănțuiri.

A ajuns Dumnezeu cu tine la această țintă ?

Meditează odată la viața ta, dacă n-au fost în ea evenimente, întâmplări în care ai observat că : Dumnezeu este pe urma ta, că Dumnezeu te caută ?

Te-ai împotrivit, n-ai vrut ? Dar ce a făcut Dumnezeu ?

Tu L-ai respins pe El, marele, veșnicul Dumnezeu, ai mers în continuare pe propriile tale căi – dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, te așteaptă, ca să-L găsești pe Isus și viața veșnică și pace.

[Continuarea în numărul următor ! Preluate din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* ! VI ! Georg von Viebahn, BERLIN ! 1901 ! Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate ! Ackerstrasse 142]